Kringberichten januari 2018

Voorwoord

Een nieuw jaar is begonnen, als een onbeschreven blad. We kunnen er voor een deel zelf invloed op uitoefenen. Elke dag is een keuze. Hoe staan we ’s ochtends op, wáár staan we voor op. Waar gaan we voor? Een uitdaging!
Hier in huis is het momenteel een drukte van jewelste. Niet omdat alle kamers bewoond zijn, maar omdat ze bij Vluchtelingen in de Knel ze aan het verbouwen zijn. In alle ruimtes komt CV en daartoe is bij ons boven in het gangetje een nieuwe ketel geïnstalleerd. In december begonnen ze daarmee. Het is een hele onderneming, met lange buizen die de hele gang door gingen.
De kantoren van Vluchtelingen in de Knel zijn dus tijdelijk buiten gebruik en wij hebben onze ruimte die grenst aan hun kantoor ter beschikking gesteld als kantoor. Meubels zijn overgebracht. Internetaansluitingen aangelegd. Het is dus een gezellige drukte. De cliënten van Vluchtelingen in de Knel komen gewoon aan de andere kant, waar ze met hun vragen terecht kunnen en ze hun leefgeld ontvangen. Dat gaat gewoon door.
Oud - en Nieuw was heel gezellig. Shanto en Soraya waren er, ook Shamim, de vrouw die een maand bij ons gewoond heeft, was gekomen en Corien. We hebben kaasfondue gegeten, voor velen de eerste keer, en daarna gezellig gesjoeld, gepuzzeld, gekletst. Zo waren we met een grote groep.

Ieder heeft zijn of haar best gedaan om deze Kringberichten tot iets gezamenlijks te maken. Heel fijn! Je zult er even de tijd voor moeten nemen, maar het lezen is zeer de moeite waard en we wensen je veel leesplezier!

Nieuwjaarsreceptie Hof van Gestel

Bij aanvang van het nieuwe jaar is het een goede gewoonte samen het nieuwe jaar in te luiden. Gemeenten, werkgevers en verenigingen doen dit alom. Zo ook het Kloosterhof van Gestel. Op vrijdag 12 januari was er een nieuwjaarsreceptie voor alle organisatie binnen ons pand op de Hoogstraat.
Voor het eerst niet in de huiskamer van de Hoogstraatgemeenschap. Het bestuur vond het een goed idee om deze jaarlijkse traditie ook bij andere organisaties te houden. Dit jaar was de Grieks-Orthodoxe kerk gastheer. In hun gemeenschapsruimte was de tafel rijk gedekt en werden we vriendelijk ontvangen door een zestal gelovigen, uiteraard onder de bezieling van vader Joseph. Ook onze eigen Hoogstraatgemeenschap was goed vertegenwoordigd met vier leden van de Kring. Fijn!
Na de aftrap door Dick met uiteraard het gebruikelijke lied las Cristina de mail voor van de zusters. In hun mail gaven ze aan dat ze helaas niet aanwezig konden zijn maar dat hun gedachten bij ons allen zijn. Na het voorlezen was er uiteraard een applaus.

Erik heeft vervolgens een toelichting gegeven over het maken van een film in het kader van het 10 jarig bestaan van het Kloosterhof van Gestel. Er was vervolgens alle ruimte om informeel met elkaar te kletsen. Ook gaven alle organisaties in het kort aan hoe het hen is vergaan afgelopen jaar en wat de plannen zijn voor komend jaar. Kortom: weer een goede en bemoedigende bijeenkomst.

Erik

HOV (Humaan Omgaan met Vluchtelingen)

De werkgroep "Humaan Omgaan met Vluchtelingen", heeft afgelopen week vergaderd.
Zr. Albertha en Zr. Nettie willen beide vanwege de leeftijd en omstandigheden rustiger aan gaan doen. Ze stoppen met de werkgroep, maar blijven wel betrokken.
(zo kunnen wij nog gebruik maken van al hun kennis)
Ze worden natuurlijk heel erg bedankt voor al hun inzet in al die jaren.
De groep gaat door , en we gaan kijken of/ hoe we samen gaan werken met Vluchtelingen in de Knel.
Ook werd vorig jaar, de Schipholwake op Goede Vrijdag, georganiseerd door leden van de Kring. We denken dat deze activiteit meer bij de HOV dan bij de Kring thuis hoort.
Twan en Lies (zitten nog heerlijk in Spanje) vinden het prima, als het overgaat naar onze werkgroep.
Maar 30 Maart kan iedereen wel alvast in zijn agenda zetten, want dan is het dit jaar Goede Vrijdag.

Groetjes,
namens de werkgroep HOV.
Cora.

Hoe gaat het met Toine en Lies in Spanje?

Denia, 14 januari 2018

Beste leden van de Kring en de Hoogstraatgemeenschap

Op de eerste plaats wensen we jullie een gezond, hartelijk en inhoudelijk 2018. Hartelijk dank voor jullie' persoonlijke berichten en kerstkaarten die we mochten ontvangen.
Wijzelf zijn nu zo'n 7 weken in Denia. Na een week nietsdoen zijn we bezig geweest om de tuin op te knappen en hebben we een brede schuifdeur geplaatst in plaats van de oude tuindeuren die hun langste tijd hadden gehad. Dit is als volgt gegaan:

Begin deze week werden wij door de Spaanse bouwvakkers die het huis van onze buurman aan het verbouwen zijn, uitgenodigd om binnen te komen kijken. Ze vertelden en passant dat de grote schuifdeur in deze woning vervangen zal worden door een groot raam. En laten die schuifdeuren nou net de afmeting van onze oude terrasdeuren hebben! Dus na overleg met de uitvoerder konden wij die deuren voor een redelijke prijs overnemen, zij zouden ze er dan ook voor dezelfde prijs komen inzetten. 2 dagen later zaten ze erin, over Spaanse inefficiëntie gesproken!

Het zijn 4 schuifdeuren met dubbele beglazing. Het verschil in tocht en warmteverlies - vooral ‘s avonds - is goed te voelen.
Want 's avonds is het best wel fris hier. Zo rond de 12 graden maar dat wordt gecompenseerd door de open haard en de warmte van de gevelkachels waardoor we er, wat temperatuur betreft, warmpjes bijzitten. Overdag tussen de 16 en 18 graden. In de zon vaak meer dan 20.
(Dus wij sluiten ons niet aan bij jullie waarschijnlijke klacht over het grauwe weer. We hebben het wel geprobeerd maar het lukte ons niet.)
Het is nu een stuk lichter in de woonkamer en er is meer verbinding met buiten. Nadeel is dat er ietsje van de oude Spaanse stijl is verdwenen maar dat weegt naar ons gevoel niet op tegen de andere voordelen: minder warm in de zomer en warmer in de winter.
Allebeide hebben we nu, na vier weken, het gevoel hier geland te zijn. In het begin wennen omdat we gevoelsmatig in Nederland nog zoveel om handen hadden, iets dat persoonlijk bindt en ook verbindt. De eerste week niets gedaan, toen gekeken wat het allemaal oproept, hoe het voelt, het tijdelijk gemis van vrienden in de directe omgeving (jullie dus) verwerken. Met de honden wandelen, bekenden ontmoeten en thuiskomen. Lucht opsnuiven, geuren herkennen en genieten van het veelkleurig licht en de natuur die in bloei staat. In de loop van de tijd steeds meer aan onszelf toekomen en beseffen dat we deze tijd voor onszelf hard nodig hebben.
Het hartelijk welkom in de interkerkelijke gemeente hier in Denia en de warme ontmoetingen met onze Spaanse overburen Cayetano , Amparo en Andrea en de Zwitserse buurvrouw , dragen ook bij aan het thuis komen hier.

Er zijn grote verschillen tussen Nederland en Spanje. Spanjaarden leven vaak gevoelsmatiger en zijn verknocht aan rituelen. Een verschil is dat kerstmis hier toch wel veel soberder gevierd wordt, veel mensen werken zelfs op tweede kerstdag, dat wordt niet gevierd, vreemd! gezien het rooms katholieke verleden met Spanje. Gelukkig weinig invloed van de commercie, wel van de Nationale Loterij, een door de staat georganiseerde loterij met vele miljoenen aan prijzen. Op de dag van de trekking eergisteren was er bijna niemand op straat vanwege de hele dag de uitslag op teevee bekijken. We waren zelfs alleen met 2-en in het restaurantje waar normaal zo’n 25 mensen zitten. Iedereen is dan in de ban van het financiële geluk dat iedereen met zo’n lot kan overkomen, slechts zeer weinigen overkomt het daadwerkelijk maar even is de droomwereld aanwezig, ieder praat er- over, er heerst een verwachtingsvolle stemming in de loterijkantoren, er staan rijen mensen, *suerte* is het Spaanse woord dat vaak valt, hetgeen geluk betekent. Mensen hebben er hun eigen rituelen voor, dragen speciale kettingen en armbandjes die geluk moeten afdwingen en er worden wilde fantasieën uitgewisseld over te kiezen potentiele winnende eindcijfers. 33 staat voor de leeftijd waarop Jezus gestorven is, 5 voor de leeftijd van een kleinkind, 3 voor het rooms katholieke Vader, Zoon en Geest, 30 staat voor de drie nul waarmee Barcelona Real Madrid versloeg. De day after schijnt de zon weer troostrijk als centrum van het heelal, er wordt verteld over de bijna prijzen die men net niet gewonnen heeft, niet iedereen kan geluk hebben maar gelukkig is er wel steeds diezelfde zon. Hiertussen bewegen we ons als leergierigen en worden we steeds meer Spaanse ervaringen rijker die ons confronteren met andere manieren van in de dagelijkse dag staan: meer relaxed, van dag tot dag leven, meer oog voor persoonlijke rituelen.
Tweede kerstdag vieren we met leden van de Nederlandse interkerkelijke gemeente, we hebben enkele teksten voorbereid, ieder neemt iets te eten mee, de dominee die er nu is en zijn vrouw rijden met ons mee, in totaal zijn we met achten. Het is voor het eerst dat we dit hier deden, ook spannend. De gemeente is een goeie club mensen met veel respect voor andere opvattingen, sterk oecumenisch gericht en geworteld in de Deniase gemeenschap met personele en materiële bijdragen aan de voedselbank, een sociaal restaurant, beschikbaarstelling van medicijnen, enz. Lies

heeft vorig jaar in het sociale restaurant gewerkt en bekijkt wat ze in de toekomst kan doen. Voor mij geldt hetzelfde.
Afgelopen donderdag sloeg het “noodlot” toe. Tijdens een wandeling met de honden, bleef een ervan plotseling stilstaan met als gevolg dat Lies hierover struikelde. Gevolg: Schouder uit de kom, een kleine fractuur van het schoudergewricht en een afgescheurde of zeer verrekte spier in de liesstreek. Meteen naar het ziekenhuis, foto’s genomen, het schoudergewricht weer in de kom gezet, gelukkig is een operatie niet nodig, zoals het nu lijkt. Het lopen gaat nog steeds voetje voor voetje, we hopen dat dit snel beter gaat. De Spaanse buurvrouw kwam met cake aanzetten, de Zwitserse met een apparaatje dat op stroom werkt en de spieren verstevigt, andere Spaanse mensen uit de buurt stuurden whattsapjes, we zijn er ook een beetje jarig mee in de positieve betekenis van het woord. Aanstaande donderdag weer terug naar het ziekenhuis op controle en de komende weken staan in het teken van spieropbouw. Hopelijk overkomt een van jullie zoiets niet want het is allemaal toch vervelend. De komende weken zullen in het teken staan van herstel, we krijgen veel steun en dat doet veel deugd.

Tenslotte zijn we ook erg benieuwd hoe jullie het maken. Hoeft niet deftig te zijn of even langletterig als dit bericht en natuurlijk zonder schone schijn. Een handkus met navenante afbeelding is van harte welkom, evenals een foto, een gedicht, spreuk, gerecht, de afbeelding van een nagelvijltje, rode make up, een roodborstje in de sneeuw, een lepel havermout in een blauw schaaltje, of een reclametekst zonder woorden. Als het maar geen afbeelding van verbandmateriaal is of een afbeelding van een vreselijk verkeersongeval of een openhartoperatie.
Nee, geef ons dan maar Daphne Schippers en iets van haar loopvermogen, ook al is het maar een fractie hiervan om uit te zien naar onze eigen Olympische Spelen 2018: een wandeling vanaf ons huisje naar de zee, afstand van 2 kilometer. Dat wordt, als Lies weer helemaal genezen is, zeker een nieuw plaatselijk wereldrecord.

Met een warme groet,
Twan en Lies

Met zeker een hartelijke groet en knuffel aan Luus en Rard…..!!!!!!!!!!

Een verhaal: De hemeltent gespreid

's Avonds voordat wij de bedstee beklimmen kijk ik in de avondstilte buiten nog even omhoog naar de sterrenhemel. Ik laat mij daarbij telkens weer graag verrassen door datgene wat mij dan letterlijk boven het hoofd hangt.
Bij een bewolkte hemel is er geen sterretje te zien; - een andere keer schijnen slechts een paar sterretjes tussen de wolken door; - en soms, bij een heldere hemel en de vol verlichte nachtlamp "Maan" aan, is de lucht barstensvol gesierd met een onvoorstelbare en ontelbare hoeveelheid van die pinkelende sterretjes.
Ik raak onder indruk van die immense sterrenkoepel, die veel verder dan mijn blikveld de hele aarde omspant en bij het zien van dat grootse gebeuren zoemt er dan zo maar zachtjes in die late avondstilte ineens heel toepasselijke muziek in mijn oren.

O Heer, die daar des hemels tente spreidt,
en wat op aard is, hebt alleen bereid,
het schuimig, woedig meer kunt maken
stille, en alles doet naar uwen lieven wille,
wij slaan het oog tot U omhoog, die ons in
angst en nood,verlossen kondt,
tot aller stond, ja zelfs ook van den dood.

De woorden van dat lied werden opgetekend door de met een vaardige veer schrijvende heer Valerius. Een schrijver en dichter, die leefde van 1575 tot 1625 in het Zeeuwse Veere. Valerius leefde ten tijde van de 80 jarige oorlog en schreef (geuzen)liederen. Van zijn werken werd al in 1623, nog tijdens zijn leven, de Valerius gedenck - clanck samengesteld. Enkele vaderlandse liederen van zijn hand zijn opgenomen in het Liedboek voor kerken.

Deze heer Valerius keek destijds in 1585, onder dreigende oorlog omstandigheden, ook omhoog en was ondanks angst en nood, evenals ik, ook zo onder de indruk van die flonkerende sterretjes. Hij zag dat en verbond daar zijn conclusies aan. Namelijk daar hoog boven die breeduit gespannen hemeltent , ver boven onze voetbank, door Valerius aangeduid als de "bereide aarde", heerst een macht die hij "Heer" noemt. Die stellige overtuiging gaf hem berusting en vertrouwen in een tijd van bedreigingen, ongeacht de afloop.
En met die overtuiging en gedachte zitten de heer Valerius en ik op dezelfde lijn. Een zekere overtuiging, dat achter die zon, maan en sterretjes, als ook de planeet die aarde heet, er een hogere macht is, die alles bestuurt en in zijn hand houdt.
Als ik dan zo vol bewondering naar die sterren kijk dan weet ik weer dat de aarde rond is en een omtrek heeft van 40.000 km waarop er naast mij nog zo'n 7 miljard lotgenoten rondhuppelen. De mens is een eenling in zijn soort op een krappe bol in een onmetelijke ruimte. Bij die gewaarwording word ik wel eens door andere spontane gedachten overvallen.

Vragen die zich aan mij als bezorgde bewoner van onze al reeds ruim gesoupeerde woonbol zomaar opdringen en nog meer worden aangewakkerd door verhitte globale milieudiscussies rond de opwarming van de aarde, de CO2 uitstoot, smeltende ijskappen op noord- en Zuidpool en Groenland, de honderden kilometers terugwijkende grens van het poolijs, de stijging van het zeewaterspiegel en de toename van stormen met overvloedige regen en overstromingen.
Dat zijn dan wel andere bedreigingen waar de heer Valerius destijds mee worstelde.
Ik zie met lede ogen de laksheid aan van gevestigde wereldeconomieën v.w.b. hun rentmeesterschap . Ze willen allereerst hun eigen "tent" draaiende houden en moeizaam door hun gedane beloften leggen ze gewoon naast zich neer en voeren ze niet uit.

Met mijn hoofd in de nek kijk ik dan 's avonds omhoog en ik houd mij angstvallig vast aan de muur vanwege de duizelingwekkende vaart van de dagelijkse aardrotatie met een maximale snelheid van 1.666 km' s per uur op de evenaar. En warempel ik blijf nog gewoon moeiteloos staan. Zo haast de wereld zich al wentelend naar de volgende dag.
Ik zie de Melkweg aan de hemel als één grote lichte vlek, bestaande uit een niet te tellen hoeveelheid hemellichamen en dan komt de rest van de sterren daar ook nog eens bij…….
dat gaat over afstanden waar wij helemaal geen benul van hebben en aanduiden als lichtjaren.

En dan vraag ik mij af: Als er nu eens geen aarde was waarop wij onze menselijke levensvorm …… DAN IS ER TOCH EIGENLIJK HELEMAAL NIKS? ..niks en nergens…buiten ons…? En dat, beste mensen, kan ik niet begrijpen. Dat is groter dan het verstandelijk bevattingsvermogen van mijn kennelijk zo benepen brein.

Toch geloof ik… weet ik zeker …dat er een macht is, die dit alles gemaakt heeft en beheerst en in stand houdt.
Dat wordt ons precies verteld in "Het begin" of Genesis. Hoe alles geformeerd is en met welk doel: het uitspansel, de hemellichamen, de aarde en ten slotte de mens, hoe hij daarop is geplant als kroon op de schepping.
Dat is mogelijk met uitsluitend goddelijk vermogen gefaseerd ingevoerd in perioden, symbolisch aangeduid met "dagen" voor ons tot een beter begrip van wat wij "tijd noemen. Tijd is echter alleen maar een menselijk begrip.

En als nietig en vergankelijk stofje op deze aardbol, onmerkbaar duizelingwekkend voortjagende in een onmetelijke ruimte, houd ik mij stevig vast aan dat aan dat "Scheppingsverhaal" om niet te verdwalen in de duizelingwekkende vaart van allerlei ontstaansvarianten of wetenschappen.
Het scheppingsverhaal dat ik van een veelvoudig grotere orde acht dan dat de heer Darwin ons aan het verstand tracht te brengen.

Korte overpeinzing door Gert Pape
Ingezonden door Maria Jager

Een bezoek aan Zr. Véronique

Zaterdagavond 13 januari waren we op bezoek bij Zr. Véronique.
Ze was heel belangstellend en we hadden samen een fijne avond.
Wij vertelden dat we op 21 januari naar Eindhoven gaan naar de Kringzondag,
en of ze misschien iets wil doorgeven in de Kringberichten.
Spontaan zei ze: “Zorg dat je niet valt en zeker niet op hoge leeftijd!”
Wat later: “Ik heb mogen ervaren dat heel veel mensen hun goedheid aan mij laten zien en dat ze mij doen geloven dat God van ons houdt en dat spoort ons ook weer aan om van andere mensen te houden”.
We waren dankbaar voor deze woorden, die ze zo welgemeend uitsprak.
Wij ervaren wel, dat ze steeds zwakker wordt.

Onze hartelijke groeten, mede namens Zr. Véronique.

Zr. Theofrida

Verborgen schoonheid

Hallo Kringleden.
Dit Kringjaar wil ik als bijdrage aan de Kringberichten enkele verhalen uit zijn boek Verborgen Schoonheid van Kent Nerburn met jullie delen.

Kent Nerburn is gepromoveerd in theologie en kunstgeschiedenis. Vele jaren heeft hij als beeldhouwer religieuze beelden gemaakt, en zijn werk is te vinden op uiteenlopende plaatsen als in de benedictijnenabdij Westminster, Te Mission in Canada en het Vredesmuseum in Hiroshima. Hij heeft enige jaren samengewerkt met de Ojibwe in het noorden van Minnesota bij het verzamelen van de herinneringen van stamoudsten. Hij is de schrijver van veelgeprezen boeken als *In alle eenvoud, Small Graces, Make Me an Instrument of Your Peace* en *Letters to My Son,* en het bekroonde *Neither Wolf nor Dog: On Forgotten Roads with an Indian Elder.* Hij woont met zijn vrouw Louise Menkelkoch en zijn zoon Nik aan een meer in de buurt van de Canadese grens in het noorden van Minnesota. Hij schrijft:

Aan degene die God zien in gewone momenten
Die weten dat de betekenis van het leven achter de eenvoudige daden van ons gewone leven ligt
Die anderen vriendelijk bejegenen, al zijn ze gekwetst
Die het menselijke zoeken in de ogen van mensen die hen hebben pijn gedaan
Die troost bieden in plaats van oordelen
Die hulp en hoop aanbieden in plaats van op eigen voordeel uit zijn
Die de aanwezigheid van God ervaren in de bomen, de grassen, en de hulpeloze kreten van een baby, in de eenzaamheid van ouderen, de liefde tussen jonge stellen, het goede werk van arbeiders, in de stille uren van de nacht
Die tot tranen geroerd worden door een aardig gebaar of een vriendelijk woord
Die blijven staan om de zwakken te helpen in plaats van naar de gunst van de sterken te haken
Draag ik dit boek op
Mogen het genade vinden in jullie ogen

Met vriendelijke groet! Leny Bozuwa.

De wereld is niet iets wat ons overkomt;
Wij zijn iets wat de wereld overkomt.

HET BEZOEK

Want allemaal hebben ze er iets in gegooid van hun rijkdom,
maar zij van haar armoede: zij heeft alles wat ze had erin gegooid,
alles waarvan ze moest leven.(Lucas 21-1-4)

Die avond was het koud op de Engelse straten, te koud voor de tijd van het jaar. Mistslierten stegen op van het plaveisel, en de straatlantaarns waren gehuld in een spookachtige nevel.
Ik trok mijn kraag hoger op tegen de vochtige kilte. Ik was nog zes straten van mijn huis verwijderd. De jongen verraste me – ik schrok bijna van hem – toen hij tevoorschijn stapte. Bij mistig weer heeft een mens de neiging zich in zichzelf te keren, en ik was totaal verdiept in mijn gedachten.
"Neem me niet kwalijk,"zei hij. "Neem me niet kwalijk, meneer,"
hij was jong, nog geen twintig, sjofel gekleed, en niet warm genoeg voor deze ijzige kou. "Kunt u misschien wat kleingeld missen?"vroeg hij. "Ik probeer iets te eten te krijgen." Net als de meeste mensen ben ik al aardig gehard geraakt tegen bedelaars en schooiers die op straat rondzwerven. Ik draai me om. Wuif ze weg, en soms steek ik zelfs over om een inbreuk op mijn bestaan te vermijden. Maar de jongen kwam anders op me over. Hij was op het onderdanige af beleefd en er ging iets oprecht smekends van hem uit.
Ik keek hem aan door de mist. Hij keek met treurige, eenzame ogen terug.
Ik begon een reactie te formuleren, iets in de richting van dat iemand die zo jong en zo te zien intelligent was niet op straat zou hoeven bedelen. Maar ik zweeg. Hij kon om allerlei redenen op straat leven, en het was niet aan mij om die redenen te beoordelen. Een passage uit het evangelie die me even vaag bijstond als de in mist gehulde vormen om me heen, kwam in me op:" Want ik had honger en u gaf mij te eten. "Op dat moment klonk dat eerder als een bevel dan als een herinnering. Ik stak mijn hand in mijn zak op zoek naar munten. Die zaten er niet. Wat minder opgewekt deed ik mijn portefeuille open op zoek naar wat papier geld. Om hem te geven. Ik had alleen een briefje van tien pond. Hij keek gespannen toe. Ik was op zoek gegaan naar kleingeld en had daarmee zijn hoop vleugels gegeven. Alles in me verzette zich ertegen, maar toch haalde ik het briefje van tien te voorschijn en gaf het aan hem. Verbijsterd en dankbaar keek hij ernaar. "Jemig, dank u wel, meneer,"zei hij. " dat was het nou ook weer niet" ik wuifde hem weg. "Je hoeft me niet te bedanken,"zei ik. "Geef maar gewoon door als je de kans krijgt." Maar de jongeman hield aan. "Nee." "zei hij. "Ik moet u juist wel bedanken. U moet me de kans geven om u te bedanken. Iets anders heb ik u niet te bieden." Daar keek ik van op. Hij was stond op het punt in tranen uit te barsten van dankbaarheid. "Je hebt gelijk," zei ik, terwijl de strekking van zijn opmerking in volle omvang tot me liet doordringen. "Ik stel het zeer op prijs dat je me bedankt. Zo krijg ik het gevoel dat ik iets belangrijks heb gedaan," "Dat is ook zo,"zei ik. Waarop hij zich omdraaide en snel de mist in verdween. Hij had me diep geraakt, maar ik dacht verder niet over hem na. De kou begon vat op me te krijgen, en mijn gedachten dwaalden af naar huis.

Pas maanden later, toen ik naar Amerika was teruggekeerd, schoot hij me weer te binnen. Ik was op weg om een boek af te leveren bij een vriendin die maar zelden haar huis kan verlaten. Haar lichaam begint het op te geven, maar haar geest is scherp. Ze kijkt altijd uit naar bezoek en wil niets liever dan een gesprek aanknopen. Het was een drukke ochtend vol bezoekjes en verantwoordelijk heden. Ik had maar weinig tijd om bij mijn vriendin door te brengen, al wist ik dat mijn bezoek het hoogtepunt zou zijn van haar dag. Ze deed vrijwel onmiddellijk de deur open toen ik aanklopte, alsof ze had staan wachten, en ze wees me met een gastvrij gebaar naar de gebloemde bank achter in haar woonkamer Ik haalde het boek tevoorschijn en dirigeerde het gesprek omzichtig in de

richting van wat, naar ik hoopte, een snelle afronding zou worden. Daar wilde ze echter niet van weten. Hoe ging het met mijn gezin? Was de rit hierheen mee gevallen? Wat vond ik van het verhaal dat ze de dag ervoor op het nieuws had gezien? Ik gaf korte antwoorden – beleefd, maar zonder de weg naar de andere onderwerpen te effenen waar ze naar alle waarschijnlijkheid op door zou gaan.
Toen ik het gevoel had dat ik met goed fatsoen kon vertrekken, stond ik op.
"O, wacht nog even", zei ze, en ze verdween in haar keuken.
Ik haalde mijn lijstje met klusjes tevoorschijn begon te bedenken hoe de route voor de rest van de dag eruit moest zien. Ik lag al achter op schema.
Even later kwam ze terug met een plaat vol koekjes die dakpansgewijze in een kring gerangschikt waren, met in het midden twee chocolaatjes.
"Ik heb ze vanochtend gemaakt,"zei ze. "Ik heb het recept in een tijdschrift gevonden. Wil je koffie of melk?" Op dat moment kwam de jongeman vanuit de Engelse mist naar me terug gezweefd. "ik moet u juist wel bedanken. U moet me de kans geven om u te bedanken. Iets anders heb ik u niet te bieden."
"Tenzij je haast hebt,"zei mijn vriendin. Ze had gezien hoe rusteloos ik was, en er klonk iets treurigs in haar stem door. Ik nestelde me weer op mijn stoel en duwde de lijst diep in mijn zak weg. "Ik heb geen haast,"zei ik. "Ik ging alleen even verzitten. En een kop koffie zou heerlijk zijn.

Leny

Eten met een verhaal

We waren afgelopen zaterdag met meer dan 40 mensen in de eetruimte van de Hooge Berkt in Bergeijk. Het warm eten werd opgediend.
De maaltijd was klaargemaakt met alleen biologische producten uit de eigen streek. We hadden daar als voorbereidingsgroepje wel voor moeten zoeken waar en bij wie we terecht konden. Het leverde in elk geval leuke contacten op, rechtsreeks van mens tot mens - niet te vergelijken met de contacten in een supermarkt. Ook lekkere producten en je wist wat je at.
Deze maaltijd werd georganiseerd door de groep van het Maatschappelijk Engagement, waar Anneke en ik al zeker een jaar of tien lid van zijn. Wij proberen - en met ons ook anderen - de Hooge Berkt gemeenschap duurzaam te maken. Maar ook de spiritualiteit daaronder moet natuurlijk aan bod komen. De gemeenschap heeft al heel veel gedaan met zonnepanelen, dubbelglas, ledlampen en ook op het gebied van voeding. Er is veel aandacht voor de aarde.

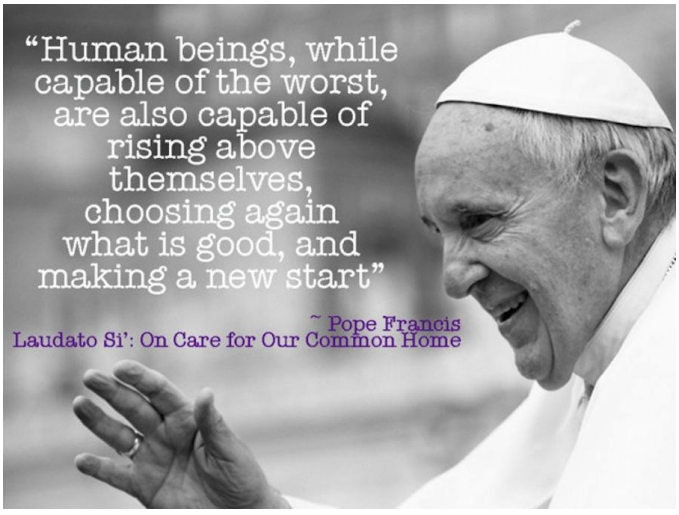

'Laudato Si', de encycliek van paus Franciscus gaat verder. Hij zegt dat wij een ecologische bekering nodig hebben. Wat bedoelt hij daarmee? Is het zo erg met ons gesteld! Om daar verder in door te dringen, vraagt een leertraject. Misschien lukt het ons om met anderen die weg te gaan.
Als we alle neuzen dezelfde kant op krijgen komt er op 22 april – de dag van de aarde – hier een bordje bij de voordeur hangen: 'Wij zijn een groene gemeenschap'. Daar hoort naar ons idee een leertraject bij.

Gerard en Anneke

Uitnodiging Kringzondag 21 januari 2018

Honderdduizend jaar geleden leefden er verschillende mensensoorten. Daar is 1 soort van over gebleven, dat zijn wij: Homo Sapiens
Hoe komt het dat wij zijn overgebleven? Hoe kwamen onze voorouders op het idee om steden en koninkrijken te stichten? Waarom gingen we geloven in goden, maar ook in naties en bedrijven? Waarom vertrouwen wij op geld, boeken en wetten? Hoe zal de wereld er in de toekomst uitzien? (Uit het boek Sapiens van Yuval Harari)

10:00 uur ontvangst: kringlied en mededelingen
Inleiding door Lenie en Constance (de teksten worden in een aparte bijlage verstuurd)
Rond 11:30 uur de viering.
Lunch met al het lekkers wat is meegebracht.

Lenie en Constance wensen jullie een fijne Kringzondag